

Sygn. akt VI U 428/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Aleksandra Mitros
Protokolant:	st. sekr. sądowy Joanna Wilczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 września 2016 r. w S.

sprawy K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość emerytury

na skutek odwołań K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 21 czerwca 2012 roku znak: (...) -1/25/E1

oraz z dnia 17 grudnia 2015 roku znak: E1- (...)

I. odrzuca odwołanie od decyzji z dnia 21 czerwca 2012 roku;

II. oddala odwołanie od decyzji z dnia 17 grudnia 2015 roku.

SSO Aleksandra Mitros

Sygn. akt VI U 428/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 czerwca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał K. K. prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2011 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Jednocześnie, z uwagi na fakt, że po przyznaniu dotychczas pobieranej emerytury ubezpieczony nie podlegał przez co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu, organ rentowy odmówił ustalenia wysokości nowo przyznanej emerytury w myśl art. 53 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Odwołanie od powyższej decyzji ubezpieczony K. K. nadał za pośrednictwem Poczty Polskiej w dniu 6 lutego 2015 r. wnosząc o uznanie, iż zwaloryzowana emerytura na dzień 25 marca 2010 r. wynosi 4.007 zł oraz zasądzenie niewypłaconej emerytury za okres od 13 czerwca 2002 r. do 25 marca 2010 r. w kwocie 116.9647 zł.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie na podstawie art. 477⁹ § 3 k.p.c.. Wskazał, iż z uwagi na fakt, iż odwołanie wniesiono po terminie, przekroczenie terminu jest nadmierne, przy czym brak jest podstaw do stwierdzenia, że przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się, odwołanie od decyzji z dnia 21 czerwca 2012 r. winno ulec odrzuceniu.

W toku postępowania sądowego, wszczętego na skutek odwołania K. K. od decyzji ZUS z dnia 21 czerwca 2012 r., ubezpieczony na rozprawie w dniu 5 listopada 2015 r. podniósł, iż pismem z dnia 11 października 2014 r. zwrócił się do organu rentowego o wypłatę wyrównania świadczenia w kwocie 116.947,00 zł.

Zarządzeniem z dnia 5 listopada 2015 r. Przewodniczący zarządził zwrot akt do (...) Oddziału w S. w celu wydania decyzji w przedmiocie wniosku z dnia 11 października 2014 r.

Decyzją z dnia 17 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wykonując zarządzenie Przewodniczącego, wydał decyzję odmawiającą K. K. wypłaty wyrównania świadczenia w kwocie 116,947 zł, wskazując że do wniosku z 14 października 2014 r. ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów, a te, które znajdują się w aktach emerytalnych były już brane pod uwagę przy ustalaniu prawa do świadczenia i jego wysokości. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że realizując wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 marca 2012 r. sygn.. akt III AUa 852/11 wydał dwie decyzje, z których pierwszą z dnia 21 czerwca 2012 r. ustalił ubezpieczonemu prawo do emerytury w wieku powszechnym, obliczając jej wysokość w myśl art.53 ust.1-3 ustawy. Decyzją tą Zakład odmówił jednocześnie ustalenia wysokości emerytury w myśl art.53 ust.4 . Drugą decyzją z dnia 8 marca 2012 r. Zakład odmówił ubezpieczonemu wypłaty wyrównania w kwocie 116.947,00 zł. Organ wskazał, że treść przytoczonych decyzji Zakład podtrzymuje w całości. Dalej organ wskazał, że w okresie pomiędzy datą nabycia prawa do poprzedniej emerytury, tj. od 1 marca 1992 r., a datą nabycia prawa do emerytury z wieku powszechnego, tj. od 1 grudnia 2011 r. ubezpieczony nie udokumentował okresu pozostawania w ubezpieczeniu społecznym przez co najmniej 30 miesięcy, o którym mowa w art.53 ust.4 ustawy emerytalnej.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony K. K., który w odwołaniu z dnia 15 stycznia 2016 r. wniósł o jej uchylenie z powodu błędnego przyjęcia, że nie udokumentował, iż po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu. Jednocześnie ubezpieczony wniósł o wyrównanie świadczenia o kwotę 79.775,95 zł za lata 2011-2014, wskazując, iż łącznie domaga się zasądzenia 196.722,90 zł.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując argumentację, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Odnosząc się do treści odwołania, organ rentowy wskazał, że w przypadku ubezpieczonego brak jest podstaw do przeliczenia świadczenia zgodnie z przepisem art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, gdyż ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury wcześniejszej tj. po dniu 1 marca 1992 r. nie podlegał przez co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu i ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu. Z tego też względu do obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego w wieku powszechnym przyjęto zgodnie z przepisem art. 53 ust. 3 ustawy kwotę bazową, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury.

Postanowieniem z dnia 7 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie połączył sprawy z obu odwołań ubezpieczonego do łącznego rozpoznania i wyrokowania.

Sąd ustalił, co następuje:

K. K., urodzony (...), na mocy decyzji ZUS z dnia 31 stycznia 1972 r., wobec zaliczenia go orzeczeniem (...) do III grupy inwalidzkiej i ustalenia, że inwalidztwo jest trwałe, miał przyznane prawo do renty inwalidzkiej od dnia 22 listopada 1977 r. na stałe.

Bezsporne, a nadto dowody:

- decyzja ZUS z 31.01.1972r. k. 40 plik I akt ZUS;
- orzeczenie (...) z 27.12.1971r. k. 33 plik I akt ZUS;
- decyzja ZUS z 24.05.1982r. k. 40 plik I akt ZUS;
- orzeczenie (...) z 10.05.1981r. k. 141 plik I akt ZUS.

W okresie od 1 grudnia 1977 r. do 31 marca 1989 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) w S. D. na stanowisku radcy prawnego w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu.

Bezsporne, a nadto dowód:

- świadectwo pracy z 30.03.1990r. k. 5 plik II akt ZUS

Decyzją z dnia 11 marca 1991 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał K. K. prawo do emerytury od dnia 1 października 1990 r. Ustalając wysokość należnego ubezpieczonemu świadczenia organ rentowy jako podstawę jego wymiaru przyjął podstawę wymiaru wcześniej pobieranej renty inwalidzkiej, tj. kwotę 17.800 zł oraz uznał za udowodnione 30 lat pracy. Wysokość świadczenia została obliczona przy przyjęciu kwoty 3.000 zł (100% podstawy wymiaru od 3.000 zł), kwoty 8.140 zł (55% podstawy wymiaru ponad kwotę 3.000 zł) oraz kwoty 1.178 zł (10% podstawy wymiaru z tytułu ponad 20 letniego zatrudnienia). Łącznie świadczenie ze wzrostami i dodatkami wyniosło 12.920 zł. Organ dokonał przy tym waloryzacji świadczenia za okres od kwietnia 1990 r. do stycznia 1991 r.

Bezsporne, a nadto dowody:

- wniosek o emeryturę k. 1 plik II akt ZUS
- decyzja z dnia 11.03.1991 r. k. 7-8 plik II akt ZUS

Po przyznaniu prawa do emerytury ubezpieczony był zatrudniony w okresie 15 kwietnia 1991 r. do 1 czerwca 1992 r. w (...) Spółdzielni (...) w S. na stanowisku radcy prawnego w wymiarze 6 godzin dziennie.

Bezsporne, a nadto:

- świadectwo pracy z 04.06.1992r. k. 17 plik II akt ZUS

Decyzją z dnia 4 sierpnia 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił K. K. zmiany podstawy wymiaru emerytury w latach 1992-1996, wskazując, iż ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów, nie zostały też ujawnione nowe okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji, które miałyby wpływ na zmianę wysokości emerytury należnej ubezpieczonemu.

Odwołaniem z dnia 27 sierpnia 2010 r. K. K. zaskarżył powyższą decyzję, zarzucając jej, iż do waloryzacji emerytury należnej mu w 1998 r. nie przyjęto emerytury ustalonej decyzją z dnia 1 lipca 1997 r. w wysokości 2.233,40 zł lecz omyłkowo przyjęto, iż emerytura wynosi 1.395,67 zł i następnie waloryzowano tak zaniżone świadczenie.

Wyrokiem z dnia 3 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VI U 1100/10 po rozpoznaniu sprawy K. K. przeciwko ZUS oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy uznał, iż podstawa wymiaru emerytury w kolejnych decyzjach dotyczących przeliczenia lub waloryzacji należnego ubezpieczonemu świadczenia została ustalona zgodnie z obowiązującymi w tej mierze przepisami. Ponadto Sąd Okręgowy wskazał, iż wbrew zarzutom ubezpieczonego w spornych latach organ rentowy dokonywał corocznie stosownych waloryzacji podstawy wymiaru świadczenia oraz waloryzacji wysokości należnej emerytury.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację ubezpieczonego, jednocześnie przekazując organowi rentowemu wniosek ubezpieczonego o przeliczenie emerytury w trybie art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz o wypłatę wyrównania świadczenia w kwocie 116.947 zł.

Postanowieniem z dnia 15 maja 2013 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej K. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego z S. z dnia 27 marca 2012 roku, sygn. akt III AUa 852/11.

Dowód:

- wyrok SO w Szczecinie z 03.11.2011 r. wraz z uzasadnieniem, k. 79, 81-87v. akt VIU 1100/10
- wyrok SA w Szczecinie z 27.03.2012 r. wraz z uzasadnieniem, k. 109, 114-120 akt VI U 1100/10
- postanowienie SN z 15.05.2013 r., k. 140-142 akt VIU 1100/10

Decyzją z dnia 21 czerwca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, rozpoznając wniosek ubezpieczonego przekazany wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 marca 2012 r. o przeliczenie emerytury w trybie art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej oraz wypłatę wyrównania świadczenia w kwocie 116.947 zł, przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury w wieku powszechnym od dnia 1 grudnia 2011 r. Jednocześnie organ rentowy odmówił ustalenia wysokości nowo przyznanej emerytury w myśl przepisów art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, wskazując, iż wnioskodawca po przyznaniu dotychczas pobieranej emerytury nie podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

W toku postępowania wszczętego na skutek odwołania ubezpieczonego od decyzji ZUS z dnia 21 czerwca 2012 r. toczącego się przed Sądem Okręgowym w sprawie o sygn. akt VI U 2591/12, ubezpieczony wniósł o zawieszenie postępowania, z uwagi na toczące się postępowanie w sprawie o sygn. akt VI U 1100/10.

Postanowieniem z dnia 8 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 178 k.p.c. Natomiast postanowieniem z dnia 11 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie, na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie.

Dowód:

- decyzja z 21.06.2012 r. k. 306 plik II akt ZUS
- postanowienie SO w Szczecinie z 8.10.2012 r. w aktach sprawy VIU 2591/12
- postanowienie SO w (...) z 11.10.2013 r. w aktach sprawy VI U 2591/12

Decyzją z dnia 3 sierpnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu wyrównania świadczenia w kwocie 116.947 zł. Organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony do swojego wniosku nie dołączył nowych dowodów, które stanowiłyby podstawę do ponownego ustalenia wysokości emerytury, tym samym brak jest podstaw do przekazania jakiegokolwiek wyrównania w tym wskazanego we wniosku w kwocie 116.947 zł. organ rentowy podkreślił, iż wszystkie wydane decyzje, zarówno te przyznające emerytury jak i przeliczające zostały wydane zgodnie z obowiązującym stanem faktycznym i prawnym, tym samym brak jest podstaw do ich zmiany, a więc do przekazania wyrównania, o które wnosił ubezpieczony.

Od powyższej decyzji ubezpieczony nie wniósł odwołania.

Dowód:

- decyzja z 03.08.2012 r. k. 311 plik II akt ZUS

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego K. K. od decyzji organu rentowego z dnia 21 czerwca 2012 r. podlegało odrzuceniu. Zgodnie z art. 477⁹ § 1 i 3 KPC odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Sąd odrzucił odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

W świetle art. 477⁹ § 3 k.p.c. do merytorycznego rozpoznania przez sąd odwołania wniesionego po upływie tego terminu niezbędne jest łączne spełnienie się obu warunków: przekroczenie terminu nie może być nadmierne, a przyczyna tego musi być niezależna od odwołującego się. Ocena, czy przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się, jest pozostawiona uznaniu sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2006 r., III UK 168/05). Tym samym sąd, do którego organ rentowy przesłał odwołanie decyduje, czy mimo przekroczenia wymienionego wyżej terminu rozpatrzyć merytorycznie odwołanie, czy też je odrzucić jako spóźnione. Oceny tej Sąd winien dokonać nie w oparciu o przepisy art. 168 KPC i następnych, lecz mając na uwadze treść cytowanego wyżej art. 477⁹ § 3 KPC. W przypadku, gdy do sądu wpływa odwołanie od decyzji organu rentowego złożone z przekroczeniem terminu określonego w art. 477⁹ § 1 KPC, sąd ten winien zbadać, czy przytoczone przez odwołującego się okoliczności pozwalają na uznanie, iż przekroczenie tego terminu było od niego niezależne i czy nie jest nadmierne.

W niniejszej sprawie zaskarżona decyzja ZUS została wydana w dniu 21 czerwca 2012 r., (a doręczona ubezpieczonemu najpóźniej w dniu 5 lipca 2012 r., kiedy to ubezpieczony sporządził od niej odwołanie), natomiast ubezpieczony złożył od niej odwołanie w niniejszej sprawie dopiero w dniu 6 lutego 2015 r. (data nadania pisma pocztą – koperta na k. 10 akt sprawy), a więc po upływie ponad 2,5 roku od jej wydania i doręczenia. W tej sytuacji nie sposób uznać, by przekroczenie terminu przez ubezpieczonego nie było nadmierne. I już tylko ta ocena byłaby wystarczająca do odrzucenia jego odwołania. W sprawie występowała jednak również druga samodzielna przesłanka do odrzucenia odwołania, tj. brak niezależnych od ubezpieczonego przyczyn przekroczenia terminu. K. K. nie przedstawił żadnych argumentów pozwalających na odmienną ocenę. Uzasadniając swoje stanowisko, wskazywał jedynie, iż umorzenie postępowania w sprawie o sygn. akt VI U 2591/12, w którym odwoływał się od tej samej decyzji, zawieszono w pierwszej instancji, nie pozbawia go prawa do ponownego wytoczenia powództwa. Ubezpieczony powoływał się na przepis art. 182§2 KPC, zgodnie z którym umorzenie postępowania zawieszono w pierwszej instancji nie pozbawia powoda prawa ponownego wytoczenia powództwa, jednakże poprzedni pozew nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa.

Analizując argumentację ubezpieczonego, stwierdzić należy, że miał on oczywiście prawo złożyć ponownie odwołanie od decyzji z dnia 21 czerwca 2012 r., jednak nie przestały go wiązać przepisy dotyczące terminu do złożenia odwołania. Umorzenie postępowania zawieszono w pierwszej instancji (na podstawie art. 182 KPC), niweczy bowiem wszelkie skutki materialnoprawne związane z wytoczeniem powództwa takie, jak przerwa biegu przedawnienia i zasiedzenia, dopuszczalność anatocyizmu itd. Jak potwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 września 2008 r., IV CSK 213/08, konsekwencją umorzenia postępowania w sprawie wszczętej przez właściciela przeciwko posiadaczowi o wydanie nieruchomości, jest nieprzerwany bieg terminu zasiedzenia.

Reasumując, określony w art. 477⁹ § 1 KPC miesięczny termin do złożenia odwołania nie został przez K. K. przerwany złożonym w sprawie VI U 2591/12 odwołaniem, a zatem biegł nieprzerwanie od 5 lipca 2012 r. do 6 lutego 2015 r. (data złożenia odwołania w niniejszej sprawie). W konsekwencji termin ten został przez ubezpieczonego w przedmiotowej sprawie nadmiernie przekroczony (o 2,5 roku). Podkreślić należy, że ubezpieczony nie zaskarżył postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 11 października 2013 r. o umorzeniu postępowania w sprawie dotyczącej odwołania od decyzji z dnia 21 czerwca 2012 r., toczącego się pod sygn. akt VI U 2591/12 ani nie wniósł o podjęcie tego postępowania przed jego umorzeniem, co pozwoliłoby mu na uzyskanie rozstrzygnięcia w przedmiocie zasadności decyzji z 21 czerwca 2012 r.

Kończąc, stwierdzić należy, że wobec nadmiernego i zawinionego przez ubezpieczonego przekroczenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji z dnia 21 czerwca 2012 r. Sąd nie mógł poddać jej merytorycznej ocenie, wobec czego - na podstawie art. 477⁹ § 1 i 3 KPC - orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Z kolei odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 17 grudnia 2015 r. Sąd uznał za nieuzasadnione. Kwestionując prawidłowość decyzji ZUS z dnia 17 grudnia 2015 r., ubezpieczony domagał się przeliczenia przyznanej mu w 2009 r. emerytury z uwzględnieniem art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.; dalej jako: ustawa emerytalna) z uwzględnieniem faktu, że po nabyciu prawa do renty inwalidzkiej w 1972 r. przez okres około 20 lat podlegał ubezpieczeniu społecznemu z tytułu wykonywanego za zatrudnienia.

Wskazać należy iż zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawa emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55.

Przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy (ust. 2).

Emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury (ust. 3).

Przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (ust. 4).

Należy podkreślić, iż przepis art. 53 ust. 4 wyłączający stosowanie art. 53 ust. 3 w stosunku do tych ubezpieczonych, którzy po nabyciu prawa do renty lub wcześniejszej emerytury podlegali ubezpieczeniu co najmniej przez 30 miesięcy, dotyczy obliczania części socjalnej emerytury od kwoty bazowej obowiązującej w dacie zgłoszenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej. Emerytura nabywana na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej przez osobę pobierającą wcześniejszą emeryturę może być więc różnicowana w tzw. części socjalnej ze względu na fakt podlegania ubezpieczeniom przez co najmniej 30 miesięcy po nabyciu prawa do pierwotnego świadczenia.

Wskazać należy, że z treści art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej wynika wyraźnie, że co najmniej 30 miesięczny okres ubezpieczenia, o którym mowa w tym przepisie powinien przypadać po nabyciu uprawnień do poprzedniej emerytury w okresie do dnia ustalania prawa do „nowej” emerytury („jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru [nowej] emerytury, podlegał co najmniej (...)”), a zatem w przypadku ubezpieczonego 30 miesięczny okres ubezpieczenia, (o którym mowa w tym przepisie) mógł przypadać po przyznaniu mu prawa do emerytury na mocy decyzji ZUS z dnia 11 marca 1991 r. do dnia przyznania mu prawa do emerytury w wieku powszechnym na mocy decyzji z dnia 21 czerwca 2012 r. Tymczasem ubezpieczony w niniejszym postępowaniu wywodził swoje roszczenie z faktu, iż po otrzymaniu prawa do renty inwalidzkiej w 1971 r., przez okres blisko 20 lat pozostawał w zatrudnieniu - okoliczność ta nie mogła zatem wpłynąć na rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z jego wnioskiem.

W świetle ustalonego w sprawie stanu faktycznego nie ma wątpliwości co do tego, że ubezpieczony nie spełnił warunku, o którym mowa w art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej - w okresie pomiędzy datą nabycia prawa do tzw. wcześniejszej

emerytury tj. od 1 października 1991 r., a datą nabycia prawa do emerytury w wieku powszechnym tj. do 1 grudnia 2011 r., nie udokumentował okresu pozostawania w ubezpieczeniu społecznym lub w ubezpieczeniach emerytalnym i rentowym przez co najmniej 30 miesięcy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd, nie znajdując podstaw prawnych do zastosowania art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej do przeliczenia wysokości należnej ubezpieczonemu emerytury, działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴ §1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego.

SSO Aleksandra Mitros

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...);

3. (...).

S. M.